

Sygn. akt VI Ka 67/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2014 r.

sprawy **M. H. i P. S. (1)**

oskarżonych z art. 53 pkt 4 ustawy Prawo łowieckie i inne

z powodu apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 16 października 2013 r. sygn. akt II K 687/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. H.,

II. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego P. S. (1) i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bolesławcu do ponownego rozpoznania,

III. zasądza od oskarżonego M. H. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 70 złotych.

Sygn. akt VI Ka 67/14

UZASADNIENIE

M. H. został oskarżony o to, że w dniu 14 grudnia 2011r. na terenie leśnictwa G. gmina N., bez wymaganego zezwolenia wszedł w posiadanie pozyskanej tuszy jelenia – byka dwunastaka obustronnie koronnego wartości 14.007,50 zł na szkodę Skarbu Państwa – Wojewody (...), tj. o czyn z art. 52 pkt 2 ustawy z dnia 13.10.1995 r. prawo łowieckie.

P. S. (1) został oskarżony o to, że w dniu 14 grudnia 2011r. na terenie leśnictwa G. gmina N. rej. (...) polował na zwierzynę leśną nie posiadając do tego uprawnień, tj. o czyn z art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1995 r. prawo łowieckie.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 16 października 2013r. w sprawie sygn. akt II K 687/12:

I. oskarżonego P. S. (1) uniewinnił od popełniania czynu z art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1995 r. prawo łowieckie, opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

II. oskarżonego M. H. uznał za winnego tego, że w dniu 14 grudnia 2011r. na terenie leśnictwa G. gmina N., posiadając ważne upoważnienie do pozyskania łani i mimo braku ważnego upoważnienia do pozyskania elenia – byka pozyskał zwierzę innej płci, tj. jelenia – byka dwunastaka obustronnie koronnego na szkodę Skarbu Państwa – Wojewody (...), tj. o czyn z art. 52 pkt 6 ustawy z dnia 13.10.1995 r. prawo łowieckie i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata, od uprawomocnienia się orzeczenia,

III. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił oskarżonemu M. H. długą broń myśliwską o nr (...)z lunetą marki (...)z pokrowcem opisaną w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 14.12.2011r. na k. 35 akt sprawy,

IV. na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci pistoletu opisanego w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 09.02.2012r. na k. 55 akt sprawy,

V. zasądził od oskarżonego M. H. na rzecz Skarbu Państwa 1/2 kosztów postępowania w kwocie 100 złotych oraz zobowiązał go do uiszczenia opłaty w sprawach karnych w kwocie 100 złotych.

Z wyrokiem tym nie zgodził się prokurator. Zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w części dotyczącej P. S. (1) na jego niekorzyść.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 3 i 4 kpk zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, skutkujący uniewinnieniem P. S. (1) od popełniania zarzucanego mu czynu, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy i prawidłowa ocena okoliczności popełniania czynu zabronionego, nakazują przyjąć, że oskarżony P. S. (1) popełnił zarzucany mu czyn z art. 53 pkt 4 ustawy prawo łowieckie z dnia 13 października 1995 r.,

- obrazę przepisów postępowania, to jest art. 7 kpk i art. 410 kpk, poprzez dowolną ocenę dowodów, w szczególności uznanie, że przebywając na łowisku z bronią, będąc wpisany do rejestru wyjść na łowisko i oddając strzał nie polował, zgodnie z ustawą prawo łowieckie, sytuacji gdy prawidłowa ocena dowodów wskazuje na sprawstwo oskarżonego P. S. (1).

Stawiając powyższy zarzut w myśl art. 437 § 1 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej P. S. (1) i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł również obrońca oskarżonego M. H. zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w całości na jego korzyść.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk obrońca oskarżonego zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 28 § 1 kk wyrażający się w jego niezastosowaniu, a w konsekwencji przypisaniu oskarżonemu M. H. odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 52 pkt 6 ustawy z dnia 13 października 1995 r. prawo łowieckie (Dz. U. 1995 nr 147, poz. 713 z późn. zm.), w związku z dokonaniem przez niego odstrzałem i pozyskaniem jelenia – byka, mimo, że oskarżony w momencie strzału pozostawał w błędnym przekonaniu, iż zwierzyna, na którą poluje jest jeleniem – łanią, a zatem zwierzyną, objętą posiadaniem przez niego upoważnieniem i pozyskuje zwierzynę zgodnie z treścią posiadanego upoważnienia, przez co pozostawał w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię strony przedmiotowej czynu zabronionego stypizowanego we wspomnianym przepisie,

b) art. 52 pkt 6 ustawy prawo łowieckie – przez błędną interpretację znamion strony podmiotowej i uznanie, że oskarżony dopuścił się umyślnej realizacji znamion typu czynu zabronionego określonego w tym przepisie, mimo że działając w warunkach błędu z art. 28 § 1 kk, nie uświadamiał on sobie wszystkich okoliczności stanowiących znamiona przedmiotowe przypisanego mu przestępstwa (brak odbicia w świadomości, że zwierzyna, do której strzela nie jest

zwierzyną objętą upoważnieniem), a zatem nie mógł po jego stronie wystąpić ani zamiar bezpośredni, ani zamiar ewentualny.

W związku z powyższym na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. H..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego M. H. była bezzasadna.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zaskarżonym wyroku co do sprawstwa i winy oskarżonego M. H.. Niestety w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku podał zupełnie błędną argumentację sprzeczną z ustaleniami faktycznymi zawartymi w zaskarżonym wyroku. Na tej zupełnie błędnej argumentacji apelację swoją oparł apelujący obrońca oskarżonego. Z ustaleń faktycznych wynikających z treści wyroku wynika, iż M. H. nie posiadając wymaganego upoważnienia do pozyskania jelenia – byka pozyskał jelenia byka – dwunastka obustronnie koronnego. Tymczasem z uzasadniania zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd przyjął, że oskarżony M. H., „strzelając umyślnie do łani, ustrzelił jednak jelenia - byka” (str. 10 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku). Na tym właśnie oparł swoje zarzuty apelacyjne autor apelacji podnosząc, że jeśli tak to oskarżony działał w błędzie z art. 28 § 1 kk a zatem Sąd I instancji orzekł z obrazą tego przepisu i co było tego konsekwencją, z obrazą art. 52 pkt 6 ustawy prawo łowicze. Sąd Okręgowy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy a w szczególności treść wyjaśnień oskarżonego M. H. doszedł do przekonania, że ustalenia faktyczne zawarte w wyroku Sądu Rejonowego były prawidłowe a ustalenia tego samego sądu zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku prawidłowe nie były. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że usłyszał ruch w krzakach i zauważył wynurzające się z zarośli łanie, nie zdążył złożyć się do strzału, łanie przeszły ale jedna zawróciła. Przez lunetę zobaczył korpus zwierzyny i oddał strzał. Dopiero później okazało się, że odstrzelił jelenia – byka a nie łanie (k. 143). W toku rozprawy oskarżony ten stwierdził, że strzelał do łani a ustrzelił byka (k. 272). Oskarżony M. H. jest długoletnim myśliwym i jego wyjaśnienia w zakresie pomylenia łani jelenia z bykiem jelenia są po prostu niewiarygodne z kilku względów. Jako długoletni myśliwy doskonale wiedział, że łanie nie posiadają poroża a byk tak. Odstrzelony przez niego byk był obustronnym dwunastakiem i jego poroże było duże, co obrazują chociażby zdjęcia stanowiące materiał dowodowy. Łania jelenia, o czym także M. H. jako wieloletni myśliwy doskonale wiedział, jest wyraźnie mniejsza od jelenia byka, co wie nawet każdy laik. Odstrzelony byk był duży bowiem sama jego tusza, po wypatroszeniu i bez łba ważyła 115 kg. Niemożliwym jest więc już chociażby zważywszy na wielkość „korpusu” odstrzelonego byka by oskarżony H. nie wiedział, że strzela do byka tym bardziej, że co sam stwierdził, posługiwał się lunetą. Oczywistym jest, że oskarżony nie posiadał upoważnienia do odstrzelenia byka i nie miał prawa do takiego odstrzału. W ocenie Sądu Odwoławczego oskarżony M. H. umyślnie odstrzelił byka – jelenia i nie było to wynikiem jakiegokolwiek błędu.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok jako trafny zważywszy na kierunek apelacji i zasadę ne peius należało utrzymać w mocy art. 437 § 1 kpk przy jednoczesnej krytycznej ocenie, wręcz błędnej, argumentacji zawartej w uzasadnieniu pisemnym zaskarżonego wyroku.

Apelacja prokuratora na niekorzyść oskarżonego P. S. (1) była zasadna. Rację ma skarżący, że Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów z obrazą art. 7 kpk i art. 410 kpk. Ocena ta razi wręcz swoją dowolnością. Zgodnie z dyspozycją art. 410 kpk podstawę wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Chodzi zarówno o okoliczności korzystne jak i niekorzystne dla oskarżonego. Dyspozycja art. 7 kpk obliguje Sąd do dokonania ustaleń faktycznych na podstawie wszystkich dowodów..., a nie dowodów traktowanych w sposób wybiórczy tak jak to uczynił Sąd Rejonowy, o czym przekonują pisemne motywy zaskarżonego wyroku. Swoje przekonanie, o którym mowa w art. 7 kpk, Sąd I instancji ukształtował jedynie opierając się na dowodach korzystnych pomijając zupełnie dowody dla oskarżonego niekorzystne i nie poddał zatem ocenie wszystkich dowodów. Te niekorzystne dowody, których Sąd Rejonowy w ogóle nie ocenił wskazane zostały przez prokuratora w apelacji a jest to treść zeznań świadków: D. Ś., P. S. (2) i J. Z.. Z zeznań tych świadków, szczegółowo wskazanych w apelacji, wynika, że sam P. S. (1) miał mówić D. Ś., P. S. (2) i J. Z., co istotne każdemu z nich oddzielnie, że „strzelał do łani” ale jej nie trafił. Sąd Rejonowy

zeznania tej treści wyżej wymienionych świadków pominął zupełnie milczeniem dając wiarę wersji jaką przedstawił P. S. (1)współtowarzyszom polowania a następnie w postępowaniu w tej sprawie. Już te okoliczności powodowały konieczność uchylecia wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd przesłucha oskarżonego P. S. (1)na okoliczności podawane przez świadków D. Ś.(k. 275, 75, 108), P. S. (2)(k. 298, 86) i J. Z.(k. 104) oraz przesłucha wyżej wymienionych świadków na okoliczności wypowiedzi P. S. (1)wobec nich co do powodów i okoliczności oddania przez tego oskarżonego strzału. Treść tych zeznań skonfrontuje i oceni z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie. Sąd wyjaśni także dostępnymi środkami dowodowymi czy i dlaczego oskarżony gdy spotkał go P. S. (2)niósł broń bez futerału na ramieniu podczas gdy z wersji oskarżonego broń miała wypalić w wyniku upadku z drabiny gdy znajdowała się w futerales.

Wyjaśni też Sąd Rejonowy jak możliwym jest by oskarżony P. S. (1)nie zauważył po wyjęciu z magazynka 4 naboji, że pozostał w nim piąty nabój. Wydaje się, że jeśli piąty nabój nie został przez oskarżonego wprowadzony do komory naboju to po rozładowaniu czterech poprzednich winien znajdować się w komorze zamykowej i być widoczny dla oskarżonego. Sąd winien wyjaśnić jak możliwe jest, że oskarżony tego naboju nie zauważył. Niezależnie od tego winien wyjaśnić jak możliwym jest, że nabój znalazł się w komorze naboju i czy możliwe jest to bez ingerencji oskarżonego skoro oskarżony twierdził, że broń wypaliła po jej upadku. Nadto jeśli oskarżony wprowadził nabój do komory naboju to Sąd winien ocenić czy tym samym oskarżony będąc na łowisku nie wypełnił definicji polowania w rozumieniu ustawy prawo łowicze.

Brak wszechstronnej zgodnej z dyspozycją art. 7 kpk wszystkich dowodów i nie wyjaśnienie okoliczności wykazanych wyżej powodowało konieczność uchylecia wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania (art. 437 § 2 kpk).

Na podstawie art. 636 § 1 kpk zasądono od oskarżonego M. H. koszty postępowania w wysokości 70 złotych w tym 60 złotych opłaty.

Wyk. J.K.